

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Csikai Attila ügyvéd által képviselt felperesnek az ... jogtanácsos által képviselt Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa (1015 Budapest, Ostrom u. 23-25.; hiv. szám: ...) alperes ellen hírközlési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. évi február hó 5. napján kelt 7.K.33.384/2006/32. számú ítélete ellen a felperes által 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A felperes mint jelentős piaci erővel rendelkező szolgáltató 2002. december 11-én jóváhagyás céljából benyújtotta az alpereshez a hosszú távú, előremutató különbözeti költségek módszerével (a továbbiakban: LRIC modell) készített költségszámítását és az az alapján számolt összekapcsolási piacon távbeszélő szolgáltatóktól kért hívásvégződtetési díjakat. A kérelem alapján az alperes hiánypótlásra hívta fel a felperest, ám ő ennek nem tett eleget, majd a kérelmét 2003. március 12-én visszavonta. Az eljárást azonban az alperes hivatalból folytatta, amelyről a 6. sorszámú iratában értesítette a felperest. Ezt követően az alperes a 7. sorszámú határozatával a felperes által benyújtott LRIC költségmodellt nem hagyta jóvá, egyben kötelezte a felperest, hogy a határozat kézbesítésétől számított 30 napon belül új, a hosszú távú előremutató különbözeti költségek módszerével készített költségszámítást terjesszen elő jóváhagyásra. A megadott határidőn belül a felperes nem tett eleget kötelezettségének, amely miatt az alperes őt hiánypótlásra hívta fel. Többszörös egyeztetést követően végül az alperes a 2003. július 7. napján kelt ... számú határozatában - az államigazgatási eljárás

általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 27. §-ának (1) bekezdése alapján eljárva - figyelemmel a 42/2003. (III. 27.) Korm. rendelet 2. §-ában foglaltakra - a felperes hívásvégződtetési díjait csúcsidőszakban 40,5 forint, azon kívül 22,5 forintban állapította meg.

A határozat bírósági felülvizsgálata iránt előterjesztett felperesi kereset alapján az elsőfokú bíróság a 7.K.31.875/2003/24. számú ítéletével az alperes ... számú határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. Indokolása szerint az alperes jogszerűen folytatta hivatalból az eljárást, így a felperes erre vonatkozó kereseti kérelmét elutasította. Ugyanakkor megállapította, hogy az alperes az ügy érdemére kiható módon megsértette az Áe. 43. §-ának (1) bekezdés c) pontját, amikor határozatának indokolásában a mérlegeléséről akként adott számot, hogy annak okszerűsége nem volt megállapítható. Az egyes távközlő hálózati szerződésekről és azok megkötéséről szóló 252/2001. (XII. 18.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) 20. §-ának (2) bekezdésével kapcsolatban megjegyezte, hogy az ott szabályozott három elkülönülő mérlegelési szempontok mindegyikét vizsgálnia kell az alperesnek az eljárása során. Ha valamelyik az adott ügyben nem értelmezhető, azt a határozatában jelölnie kell és okszerűen meg kell indokolnia ezt az álláspontját. Iránymutatásul azt írta elő, hogy az alperesnek az eljárását a 7. sorszámú közbenső döntésétől kell megismételnie, amelynek során a mérlegelést újra el kell végeznie a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdésében foglalt összes mérlegelési szempont alapján. Mérlegelését valós és a közigazgatási iratokból leellenőrizhető tényekre kell alapoznia, és a közigazgatási eljárás során beszerzett bizonyítékokra hivatkozással okszerűen kell megindokolnia döntését még hozzá úgy, hogy abból a rendelkező részben meghatározott díjak ellenértéke levezethető legyen, és a levezetés ellenőrizhető legyen. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.27.170/2005/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezését nem érintette, fellebbezett rendelkezését az indokolás pontosításával helybenhagyta. Indokolása szerint a felek közötti eljárás során tényszerűen bekövetkezett jogszabályváltozásra figyelemmel az elsőfokú bíróság indokolása pontosabb lett volna, ha megjelöli a hatóság által az új eljárásban alkalmazandó törvényt, azaz nevesíti az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvényt (a továbbiakban: Eht.), figyelemmel az annak 167. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra. Rögzítette, hogy ennél többet kimondani nem lehet, mert az alperes hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy a perbeli időszak vonatkozásában és a vitatott díjakról az Eht. alapján eljárva mely egyéb jogszabályokat kell alkalmazni. Az elsőfokú bíróság ugyanis eljárási szabálysértés okán helyezte hatályon kívül a határozatot, ezért érdemben azzal nem foglalkozhatott, így anyagi jogi jogalkalmazásra útmutatást sem adhatott.

A megismételt eljárásban az alperes a 2006. június 12. napján kelt ... számú határozatával a felperes 2006. március 24-én benyújtott költségmodellen alapuló, és a 2003. augusztus 11. és 2004. június 15. közötti időszakban a helyhez kötött telefonszolgáltatótól az elektronikus hírközlő hálózatok összekapcsolására vonatkozó szerződések alapján alkalmazandó beszédcélú hívásvégződtetési díját nem hagyta jóvá, egyben a beszédcélú hívásvégződtetési díjak ellenértékét a

hatályon kívül helyezett határozatban megjelölt összegekkel azonos mértékben állapította meg. A határozat indokolása szerint az Eht. eljárásjogi szabályait alkalmazta, míg a mérlegelés tekintetében a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdésében foglalt mérlegelési szempontokat vette figyelembe, és továbbra is a 2003-2004. időszakra vonatkozó és ekkor hatályban volt hálózati szolgáltatások költségszámítására vonatkozó szabályokról szóló 1/2002. (I.11.) MeHVM rendeletnek (a továbbiakban: MeHVM rendelet) való megfelelést vizsgálta a benyújtott költségmodell alapján. Rögzítette, hogy a felperes által benyújtott költségmodell még hiánypótlást követően sem felel meg a MeHVM rendeletnek a 7. sorszámú határozat felperes általi kézhezvételekor hatályos szabályainak. A felperes indokolatlanul magas költségalapból kiindulva a szabályokat nem minden esetben figyelembe véve számított végződtetési díjat. Ezen kívül nem biztosított további információkat a felhasznált adatok megfelelőségének ellenőrzéséhez, a szabályok betartására irányuló felhívást pedig több ponton sem vette figyelembe. Mindezek alapján megállapította, hogy a benyújtott LRIC modell és a kapcsolódó dokumentáció nem alkalmas arra, hogy annak alapján, illetve annak megfelelő korrekciójával állapítsa meg a végződtetési díjat. Ezért a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdésében foglalt mérlegelési szempontokat kellett figyelembe vennie, ezek közül is csak az ár összehasonlítás módszerét tudta alkalmazni. Ennek körében részletesen kifejtette, hogy mely okból milyen adatokat vett figyelembe kiindulópontként, milyen indokok alapján milyen árfolyamot alkalmazott. Végül megállapította, hogy ez alapján olyan minimális az eltérés a hatályon kívül helyezett határozatban megállapított díjakhoz képest, hogy - mérlegelve a különbözet érvényesítésével járó piaci zavarokat - a korábban meghatározott összegeket tartotta indokoltnak.

A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy nem terhelte költségszámítási kötelezettség, így azt jóváhagyásra sem kellett benyújtania. Harmadlagosan az általa benyújtott költségszámítási modell szerinti díjak megállapítását kérte, míg negyedlegesen a határozat megváltoztatását akként kérte, hogy az érintett időszak kezdő napja a határozat kézbesítését követő hónap utolsó napját követő nap legyen. Előadta, hogy az alperesnek nem volt hatásköre utólagos díjmegállapításra, mert csak jóváhagyásról, vagy jóvá nem hagyásról rendelkezhetett volna. Állította, hogy a megismételt eljárásban az Eht. szabályait kellett volna alkalmazni, nem pedig a hírközlésről szóló 2001. évi XL. törvényt (a továbbiakban: Hkt.), ezért a korábban fennállt kötelezettségeit nem lehetett volna megállapítani. Ugyanígy a Korm. r. és a MeHVM rendelet szabályai sem voltak alkalmazhatók, hiszen ezeket utóbb hatályon kívül helyezték. Megjegyezte, hogy a MeHVM rendelet értelmezéséhez szükséges irányelveket az illetékes miniszter továbbra sem adta ki. Ezen kívül állította, hogy a benyújtott költségszámítási kimutatás és az így kiszámolt díjak megfelelnek a MeHVM rendelet előírásainak, ezért vitatta az alperes ezzel kapcsolatos megállapításait, illetve mérlegelésének okszerűségét. Kifogásolta magát a mérlegelést is, mert álláspontja szerint a költségmodell korrekcióját kellett volna elvégezni. Ez pedig csupán 3,9%-os eltérést

eredményezett volna, amely nem éri el az alperes számára beavatkozási lehetőséget biztosító 15-20%-os szintet.

Az alperes - fenntartva a határozatban foglaltakat - kérte a kereset elutasítását. Hangsúlyozta, hogy a bírósági ítéletek egyértelműen meghatározták az alkalmazandó eljárási és anyagi jogi szabályokat. Megjegyezte, hogy a korrekció alkalmazásával a mérlegeléssel megállapított díjknál alacsonyabb díjak jöttek volna ki.

A felperes indítványára az elsőfokú bíróság szakértőt rendelt ki. Szakvéleménye szerint korrekcióval - esetleges további egyeztetéssel, adatbekéréssel - meg lehetett volna határozni a díjakat. Elvégezte a korrekciós számításokat, majd - az alperes költségalappal kapcsolatos megállapításaival egyetértve - kiszámolta a felperes korrigált modell alapján megkapható költségeit, becslésen alapuló illusztratív jelleggel. Ugyanígy illusztratív jelleggel rögzítette a figyelembe nem vehető kiskereskedelmi költségek értékeit is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában leszögezte, hogy a megismételt eljárásra iránymutatást adó bírósági ítéletek indokolása az alperest kötötte eljárása során, ezért a korábban meg nem jelölt jogszabálysértések, illetve a bíróságok által aaptalannak ítélt kereseti kérelmek már nem hozhatók fel. A felperes így nem vitathatta, hogy az alperesnek volt-e hatásköre a díjak megállapítására és azt sem, hogy a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdése alapján kellett a mérlegelést elvégeznie. Kiemelte, hogy a másodfokú bíróság iránymutatása szerint az Eht.-t az eljárási jogi rendelkezések szempontjából kellett alkalmazni, az anyagi jogszabályok tekintetében a Fővárosi Ítéltábla nem foglalt állást. Mivel pedig múltbeli kötelezettségek utólagos megállapításáról van szó, azt az anyagi jogszabályt kellett alapul venni, amely a perbeli időszakban volt irányadó. Ezért alkalmazni kellett a MeHVM rendelet szabályait is függetlenül attól, hogy a miniszteri irányelv nem jelent meg. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes helyesen alkalmazta az Eht.-t és mögöttes eljárási szabályaként a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvényt (a továbbiakban: Ket.). A felperesi előadásra és a szakvéleményben foglaltakra tekintettel rögzítette, hogy az alperes megsértette a MeHVM rendelet 3. §-ának (3) bekezdését annyiban, amennyiben a korrekciót nem végezte el. Figyelemmel azonban arra, hogy a jogszerű eljárás olyan eredményre vezetett volna, amelynek megállapítására nem volt kereseti kérelem, ezért a felperes keresetét elutasította. Megjegyezte még, hogy a felperes a bíróság felhívása ellenére nem kérte szakértővel megvizsgáltatni azt, hogy egyébként az alperes mérlegelése helyes volt-e.

Az ítélet megváltoztatása iránti elleni fellebbezésében a felperes elődlegetesen a Ket. 121. §-ának (1) bekezdés f) pontja alapján a határozat megsemmisítését, vagy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. §-ának (1) bekezdése alapján annak hatályon kívül helyezését és a közigazgatási eljárás megszüntetését, vagylagosan a határozat megváltoztatását a kereseti

kérelmével egyezően kérte. Másodlagosan a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Harmadlagosan a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, amelynek során a szakértői bizonyítást részben meg kell ismételni, illetve ki kell egészíteni. Az Eht. 167. §-ának (2) bekezdése alapján előadta, hogy az alperes kizárólag az Eht. 10. §-ának g) és 45. §-ának g) pontjaira hivatkozott, a határozat minden más, a Ket. rendelkezésein kívüli jogszabályi hivatkozása a megismételt eljárásakor már hatályon kívül helyezett rendelkezésekre utal. Ezzel sérült a Ket. 111. §-ának (3) bekezdése, amely miatt a határozat semmis. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta az alperes hatáskörére vonatkozó előadását, noha hatásköri kérdésekkel a korábbi ítéletek nem foglalkoztak. Álláspontja szerint az alperes akkor is túlterjeszkedett a hatáskörén, ha jogszerűen alkalmazhatta a Korm. r. szabályait, mert az alapján legfeljebb a jóvá nem hagyásról rendelkezhetett volna, ám konkrét hívásvégződtetési díjakat nem állapíthatott volna meg, és nem kötelezhetett volna a meghatározott ár alkalmazására sem. Azzal is érvelt, hogy a MeHVM rendelet hiányossága (miniszteri irányelv) nem pótolható szakértői állásfoglalással. A szakértő így jogkérdésben foglalt állást, azt az elsőfokú bíróság tévesen tekintette szakkérdésben adott szakvéleménynek. Hangsúlyozta, hogy a MeHVM rendelet hiányzó rendelkezéseiről maga a jogalkotó határozott úgy, hogy önmagában a rendelet nem tartalmaz elégséges szabályozást, amelyet utóbb az Eht. indoklásában is megismételt. A kiegészítő szabályok nélkül tehát a MeHVM rendelet nem volt alkalmazható. Ezen kívül állította, hogy a szakértő semmilyen jogszabályi rendelkezésre hivatkozással nem tudta alátámasztani, hogy mi alapján lett volna köteles a magasabb különbséget eredményező számítási módszert alkalmazni, továbbá az egyébként is csak illusztratív becslésen alapuló állítások megalapozatlanok. A kötelezettség kezdő napjával kapcsolatban előadta, hogy a Hkt. rendelkezéseiből következik, hogy a jóváhagyás tárgyában hozandó határozatnak időben mindenképpen meg kell előznie a határozat által jóváhagyott díj tényleges alkalmazását, azaz a határozat nem állapíthat meg a meghozatalát megelőző időszakra vonatkozó kötelezettséget.

A fellebbezéssel szemben az alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a Pp. 340.§-ának (5) és (6) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátai között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresetét el kell utasítani, és döntését a szükséges mértékben, kellő részletességgel, mindenre kiterjedően megindokolta. A felperes a fellebbezésében lényegében megismételte a megelőző eljárásban

és az elsőfokú eljárásban előadottakat. Ehhez képest olyan új tényt vagy körülményt nem jelölt meg, amely az elsőfokú ítélet jogszerűségét megkérdőjelezné, olyan jogi érveket, bizonyítékokat nem sorakoztatott fel, amelyek a fellebbezés kedvező elbírálását eredményezhették volna. Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésében is mindazokra a kérdésekre hivatkozott, amelyekre az elsőfokú bíróság ítélete olyan jogszerű válaszokat adott, amelyekkel a **Fővárosi Ítélőtábla** maradéktalanul egyetért, ezért azokat a másodfokú bíróság megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket hangsúlyozza.

A megismételt eljárásban alkalmazandó Ket. 111. §-ának (3) bekezdése szerint a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a határozathozatal során annak megfelelően köteles eljárni. Ez a kiemelt jogszabályi rendelkezés azt jelenti, hogy a bíróság jogerős döntése a hatóság számára kötelező, az abban foglaltakat köteles maradéktalanul betartani. A közigazgatási szervet a bíróság ítélete teljes egészében köti, így nem csak a rendelkező rész, hanem az indokolás is követendő a számára. Ha a bíróság a közigazgatási határozatot új eljárásra kötelezés mellett hatályon kívül helyezi, akkor a megismételt eljárásra nézve a hatóság számára iránymutatást ad. A fentiekből következően ez az iránymutatás szintén kötelező a közigazgatási szerv számára, tehát az új eljárását a bíróság előírásának megfelelően kell lefolytatnia. Ellenkező esetben súlyos eljárási hibát vét, amely újabb hatályon kívül helyezést alapozhat meg.

A **Fővárosi Ítélőtábla** megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a 7.K.31.875/2003/24. számú ítéletével azért helyezte hatályon kívül az alperes 23. sorszámú határozatát, mert annak indokolásából az alperes mérlegelésének okszerűsége nem volt megállapítható. Ezért az új eljárásra vonatkozó iránymutatásában azt írta elő, hogy az alperesnek a 7. sorszámú döntésétől kell megismételnie az eljárását, amelynek során a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdésében foglalt összes mérlegelési szempont alapján kell a mérlegelést újra elvégeznie. E körben azt is előírta, hogy az indokolásnak olyannak kell lennie, hogy abból a rendelkező részben meghatározott díjak ellenértéke levezethető, a levezetés pedig ellenőrizhető legyen. Ezt az ítéletet a **Fővárosi Ítélőtábla** 2.Kf.27.170/2005/5. számú ítéletével - némi pontosítással - helybenhagyta. E pontosítás azonban kizárólag arra vonatkozott, hogy a jogvita során bekövetkezett jogszabályváltozás folytán meg kell jelölni az új eljárásra irányadó jogszabályt. Ez pedig - az Eht. 167. §-ának (2) bekezdése alapján - az Eht. Mindebből látható, hogy a **Fővárosi Ítélőtábla** az elsőfokú bíróság megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatását nem mellőzte, de még csak nem is módosította. Pusztán hozzátette, hogy a törvény rendelkezése folytán a megismételt közigazgatási eljárásban az Eht. alapján kell eljárni. Szó nincs tehát arról, hogy az alperesnek ne a 7. sorszámú döntésétől kellett volna megismételnie az eljárást, illetve hogy mellőzhető lenne a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdésében foglalt okszerű és ellenőrizhető mérlegelés.

Mindebből az következik, hogy az alperes csak és kizárólag úgy járhatott el jogszerűen az új eljárás során, ha a **Fővárosi Ítélőtábla** ítéletével helybenhagyott elsőfokú bíróság ítéletében részletezett iránymutatást követi. Az, hogy időközben hatályba lépett az Eht., nem változtat azon, hogy az anyagi jogszabályok tekintetében azokat kellett alkalmazni, amelyek akkor

voltak hatályban, amikor a felperesnek a 7. sorszámú határozatban foglalt kötelezettségét ténylegesen teljesítenie kellett volna. E körben különös jelentősége van annak, hogy a bíróság csak a 7. sorszámú döntéstől írta elő a megismétlési kötelezettséget. Az alperesnek ugyanis vissza kellett helyezkednie arra az időszakra, amikor is ezt a közbenső határozatát meghozta. Erre utal a „megismétlés” ítéleti szófordulat is. Egyébként is nyilvánvaló, hogy a 2003. évi LRIC módszertan alapján képzett beszédcélú hívásvégződtetési díjak megfeleltetése nem állapítható meg a felperesi kötelezettség teljesítésének lejártát követő időszakban hatályba lépett jogszabályi rendelkezések alapján. Mindezt nem cáfolja, sőt, inkább megerősíti a másodfokú bíróság ítélete, hiszen az konkrétan rögzítette, hogy az alperes hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy a perbeli időszak vonatkozásában és a vitatott díjakról az Eht. alapján eljárva mely egyéb jogszabályokat kell alkalmazni.

A fentiek alapján az alperesnek eljárási jogi szempontból az Eht.-t és másodlagosan a Ket. szabályait kellett alkalmazni, míg az anyagi jogi kérdések tekintetében, így a hatásköri szabályok és a mérlegelési rendelkezések vonatkozásában a felperesi kötelezettség teljesítésére előírt időszakban hatályos normákat kellett alapul venni. Miután az alperes ennek megfelelően járt el, határozata az alkalmazott jogszabályok miatt nem lehet semmis.

Amint arra az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott, önmagában az, hogy az alperesnek a lefolytatott eljárás egy részét meg kell ismételnie, feltételezi azon előkérdés ítéleti eldöntését is, hogy az alperesnek az adott eljárásra hatásköre van. Az alperes hatáskörét erre figyelemmel a felperes kizárólag akkor vitathatta volna alappal, ha olyan, időközben hozott új jogszabályi rendelkezésre hivatkozott volna, amely szerint a költségszámítás vagy a hívásvégződtetési díjak jóváhagyása a jövőben már nem minősül hatósági ügynek, vagy hatósági ügy ugyan, de arról más hatóságnak kell döntenie. Ilyenre azonban a felperes nem hivatkozott.

A hatályon kívül helyező ítéletében az elsőfokú bíróság az iránymutatása körében konkrétan rögzítette, hogy az alperesnek a mérlegelést újra úgy kell elvégeznie, hogy abból a rendelkező részben meghatározott díjak ellenértéke levezethető legyen. Ez azt is jelenti, hogy az alperesnek az új eljárás eredményeként hozandó határozata rendelkező részében meg kell határoznia a hívásvégződtetési ellenértékeket. Figyelemmel pedig a jogerős ítélet kötőerejére, az alperes a megismételt eljárásban köteles volt erről rendelkezni. Ennél fogva a felperes az új határozat felülvizsgálata iránti keresetében, illetve a fellebbezésében sem vitathatja már alappal azt, hogy az alperes a hívásvégződtetési díjak jóvá nem hagyása mellett jogosult-e a díjak megállapítására.

A fentiekből következik, hogy az alperes helyesen járt el akkor, amikor a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdését és a MeHVM rendelkezéseit vette alapul döntésénél. Ez utóbbi rendelet alkalmazhatóságát nem érinti, hogy a további részletező szabályokat tartalmazó miniszteri irányelv nem lett kiadva. E körben hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy míg a MeHVM rendelet a perrel érintett időszakban hatályos jogszabály volt és mint ilyen, mindenki számára kötelezően alkalmazandó, addig a felperes által hiányolt miniszteri irányelv jogszabálynak egyébként sem minősül, így

annak sem a léte, sem a hiánya nem képezheti akadályát a rendelet alkalmazásának.

A felperes előadása szerint a perbe bevont szakértő jogkérdésben foglalt állást és attól is eltért az ítélet. Ezzel szemben a Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy az LRIC modell egy bonyolult, nagyszámú elemi adatot kezelő modell, amely bizonyos költség alapadatokból kiindulva több szinten megvalósuló, többszörös műveleteken keresztül, komplikált matematikai összefüggéseket felhasználva jut el a konkrét számadatban megnyilvánuló végződtetési díjig. Ezért ez sem egyszerűnek, sem jogkérdésnek nem tekinthető. Bizonyára ezt ismerte fel maga a felperes is, amikor szakértő bevonását indítványozta a perbe. Ugyanakkor elkerülte a figyelmét, hogy az elsőfokú bíróság felhívása ellenére nem kérte, hogy a szakértő az alperesi mérlegelés helyességét vizsgálja meg. Márpedig az alperesnek a Korm. r. 20. §-ának (2) bekezdése alapján kellett újramérlegelnie, ezért a felperesnek a sikeres perléshez ennek helytelenségét kellett volna igazolnia a szakértő igénybevételeivel. E mulasztása következményeit azonban - a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján - neki kell viselnie.

Ezen kívül a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes nem cáfolta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint az alperes jogszerű eljárása rá nézve hátrányosabb eredményt hozott volna. A szakvéleménnyel kapcsolatban a felperes konkrétumra egyébként sem hivatkozott, annak egyetlen megállapítását sem vitatta és nem jelölte meg, hogy a szakértői bizonyítást mely részében és milyen okoknál fogva kellene megismételni, illetve kiegészíteni. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla e körben sem tudott az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérő következtetésre jutni.

A felperes kifogásolta a hívásvégződtetési díjak alkalmazásának kezdő időpontját is. Ezzel kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla már kifejtette, hogy a jogerős ítélet iránymutatása alapján az alperesnek - mintegy az időben visszamenve - a 7. sorszámú határozatától kellett megismételnie az eljárását. Mivel pedig akkor a határozat kézhezvételétől számított 30 napon belüli alkalmazást írt elő az alperes, nyilvánvaló, hogy a megismételt eljárás kezdő időpontja sem lehet ettől eltérő. A felperes ezzel kapcsolatban konkrét jogszabálysértést egyébként sem jelölt meg. Mivel pedig az alperes múltbeli kötelezettségek tekintetében tett utólag megállapítást, ezért azok nem vonatkoztathatók egy későbbi időszak elszámolási viszonyaira.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére.

Az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. §-ának (2) bekezdése alapján mellőzte a perköltség tárgyában való határozathozatalt.

Budapest, 2009. év szeptember hó 30. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s. k. a tanács elnöke, Dr. Vitál-Eigner Beáta s. k. előadó bíró, Dr. Bacsa Andrea s. k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő